

— Имаше.
— Нѣмаше.

Скарали се умници юнаци и не могат да решатъ, ималъ ли умникъ Гюро глава, или нѣмалъ. И отишли да питатъ булка Гюровица.

Почукали, потропали на вратата.

— Излѣзъ, излѣзъ, булка Гюровице, да ни кажешъ, имаше ли Гюро глава, или нѣмаше.

Излѣзла булка Гюровица, почесала се, помислила, па рекла:

— Не знамъ!

— Ка-ще да не знаешъ? Помисли си!...

— Е, знамъ ли... За Великденъ Гюро си капа купува, та трѣбва да е ималъ глава.

Елинъ Пелинъ

ПРЕКАЛЕНО СЛАДКОДУМИЕ...

Единъ човѣкъ продавалъ кжщата си и така я хвалилъ на купувача:

— Ти да видишъ каква е кжща — цѣлъ сарай... Какво ще ти разправамъ — щомъ влѣзешъ, главата ти ще се замае...

— Не искамъ азъ да ми се мае главата, — отвърналъ купувачътъ. — не ми трѣбва кжщата ти.

— Хайде пкъ и ти! — побързалъ да се поправи продавачътъ, — какъвъ ти сарай... Една обикновена паянтова кжшурка... Само че много хубво е разположена — току предъ прага тече рѣката. Отворишъ прозореца лѣтно време — лѣхне те прохлада, а пкъ ако си рибаръ, хвърлишъ вждицата отъ вратата, и шаранътъ е готовъ...

— Щомъ е толкова близу до рѣката, опасно е отъ наводнение, — отвърналъ купувачътъ. — Не ми трѣбва твоята кжща!

— И тази добра! — изсмѣлъ се продавачътъ. — Ти отъ шега не разбирашъ, приятелю. Гдѣ е моята кжща, гдѣ е рѣката — най-малко половинъ километъръ има отъ кжщата до рѣката. Какво ти наводнение! Остави ти рѣката, ами да видишъ овощната ми градина... Едни ябълки ти казвамъ — колкото тикви голѣми!

— Не искамъ азъ градина съ такива голѣми ябълки... Може да падне нѣкоя да ми разбие главата.

— Такава дебела кратуна, като твоята, не можешъ и съ топъ да я разбиешъ! — ядосалъ се най-после сладкодумниятъ продавачъ и прекжсналъ пазарлъка.

Николай Фолъ

ЗАЮ-БАЮ И КОЗАРКО

Козарче заспало подъ сѣнка въ тревата. Щукнали козитѣ изъ кукурузята. Заю ги съгледалъ. Припналъ при момчето.

— Ставай, момче младо! Завърни навреме брадатото стадо! Съгледахъ пждаря долу въ ракитакъ. Ако дойде тука, знаешъ що те чака!

Рипнало момчето. Тозчасъ се завтекло. Прибрало козитѣ и на Зая рекло.

— Живъ да си ми, Зая, дето ме събуди! Мира ми не даватъ тия кози луди. Кажи, какво искашъ за туй, що ми стори?

— Нищичко не искамъ! — Зая му отвърналъ. — Далъ ми Господъ зеле, морковци и здраве. И занаярь, вървамъ, не ще ме остави. Едно ми е мѣка, ала що да сторя. Трима братя имамъ, запрѣни въ обора на твоя стопанинъ. Отъ малки ги хвана. Съсъ трева ги храни. А кой знае после съ тѣхъ какво ще стане!

Засмѣлъ се козарко:

— Тѣй речъ, бе Зая! Нашитѣ скокливици били твои братя. Пкъ азъ да не зная! Ще ти ги изпратя скоро въвъ гората. Какво ще направя, ти нали се същашъ. Чакай още утре гости да посрѣщашъ.

Зарадвалъ се Зая. Два пжти подскочилъ, трижъ се преобърналъ:

— Козарко ле, брате! Ако туй направишъ, Богъ ще ти изпрати и радостъ и здраве

Надвечеръ козарко козитѣ закаралъ. Стопанката млада взела да се кара:

— Абре, забраванко, азъ нали ти рекохъ трева да наскубишъ! Заяцитѣ въ обора отъ гладъ ще погубишъ.

Козарчето рекло:

— Прощавай, стопанке, че сгупявамъ често съ моя умъ козарски. Но зайцитѣ утре ще нагостя царски. Ала друго има. За туй вий сте криви! Въ оборъ сте запрѣли зайцитѣ скокливи. Отдалечъ да гледатъ и гори, и ниви! Храни ги, пои ги, нали сж запрѣни? Тжгуватъ, горкитѣ, за гори зелени! И азъ току тичамъ треволакъ да скубя. Заяцитѣ се мжчатъ, и азъ време губя!

— Не бърбори, глупчо, врѣли некипѣли. Твоитѣ брѣтвежи ядене не даватъ.

А на гостба сладка всѣки заякъ става.

— Козарчето мълкомъ запрѣло козитѣ.

На сутринята рано отваря вратитѣ. Заяцитѣ изпуща и виква високо:

— Бѣгайте, скокливици, презъ поле широко! Тичайте въ гората, китна, миризлива! Нашата стопанка ядва и коприва!

Заяцитѣ си плюха здраво на нозетѣ!... После що станало — всѣки ще се сѣти.

Ранъ-Босилекъ

И ТѢЙ МОЖЕ

Провикналъ се срѣдъ панаира Пѣйчо Сладкодумникъ:

— Не остана! Не остана! Прахъ за дървеници! Прахъ за дървеници!

Трупатъ се хора. Питатъ го:

— Кажи, бай Пѣйчо, какъ се употрѣбя твоето лѣкарство?

— Много просто, — отговаря Пѣйчо. — Хваща се дървеницата. Слага ѝ се прахъ въ устата. И свършено.

Единъ купувачъ се обажда:

— Не може ли, като се хване дървеницата, и съ ржка да се смаже.

— И тѣй може! И тѣй може! — вика бае Пѣйчо. — Прахътъ си е чудо! Изтрѣбва ги и безъ да се сложи!

